

HỒI THỨ BỐN MƯỜI HAI

KHĂN ĐỎ BÒ CẠP ĐỘC

Long Sinh bị tên đạo sĩ dùng gân con giao trối vào cột đá và phủ cái khăn đỏ lên trên đầu, ông ta thấy trong hang động có chín con bọ cạp bò ra, ba con lớn nhất dài hơn ba thước, đuôi ngửng lên trông rất hung ác.

Thấy thế, Long Sinh thâm kinh hãi và nghĩ bụng:

" Cho tới giờ vẫn chưa thấy con Kim Câu Độc Khiết mà chúng gọi là Khiết Vương ra? Không biết con bò cạp ấy sẽ to như thế nào?"

Trong hang lại có tiếng bò xào xạo, nhưng lần này có vẻ chậm chạp lắm. Thì ra một con quái vật đỏ như máu đang bò ra, trên lưng quái vật có một đạo sĩ mặc áo bào màu vàng kim tóc đỏ như lửa, ngồi xếp bằng tròn trông rất chững chạc. Ba tên đạo sĩ mặc áo bào đỏ đi ở hai bên.

Thấy quái vật đỏ như máu ấy, mình dài hơn năm thước, Long Sinh đoán chắc thể nào cũng là Khiết Vương rồi. Nhưng ông ta nhìn kỹ mới hay quái vật này chính là con mối khổng lồ uống nước hồi nãy.

Ba hàng chín con bọ cạp bò tới chỗ cách Long Sinh bị trối chừng hơn trượng, rồi chúng xếp thành hàng một nằm phục xuống không cử động nhưng chín cái đuôi đều giơ cao trông rất hung dữ, khiến ai cũng phải hoảng hồn.

Con mối đỏ như máu đi tới phía sau chín con bọ cạp cũng ngừng bò luôn. Lão đạo sĩ ngồi xếp bàn tròn ở trên lưng con mối đưa mắt ngắm nhìn Long Sinh một hồi rồi hỏi Thiên Vũ đạo nhân rằng:

-Người này bị bò cạp đốt, nhện cắn và sợi dây nhện dính chặt mà không chết, đủ thấy y cũng có đôi chút công phu.

Thiên Vũ cung kính đáp:

-Giáo chủ cứ yên tâm, đệ tử đã cho y một hạt Đào Hoa Tuý Thần Hoàn, dù y không sợ nọc độc của bọ cạp và nhện, nhưng lúc này thần trí của y cũng mê man và mình mẩy mềm nhũn như người say sưa rồi, tha hồ Khiết Vương thưởng thức: óc, tử, trái tim và tinh huyết khắp người y.

Lão đạo sĩ mặc áo bào vàng tóc đỏ nghe nói gật đầu mấy cái, rồi thò tay vào trong áo lấy ra một cái hộp vàng hình dẹp dài chừng sáu bảy tấc, rộng chừng ba bốn tấc, cao hơn hai tấc.

Long Sinh thấy thế trong đầu liền nở ra mấy ý nghĩ:

ý nghĩ thứ nhất là ông ta thấy lão đạo sĩ tóc đỏ cưỡi trên lưng con mối đỏ như máu, mặt mũi hung ác ấy, giọng nói hình như là người bạn quen năm xưa của mình, nhưng nhất thời không sao nghĩ ra được tên tuổi và lai lịch của y.

ý nghĩ thứ hai là, cứ xem tình hình hiện thời, thì chắc con Kim Câu Độc Khiết mà chúng gọi là Khiết Vương thể nào cũng ở trong cái hộp vàng hình dẹt này. Thực tức cười thay mình đã tưởng Khiết Vương thể nào cũng to lớn kinh người, ngờ đâu lại là con bọ cạp độc chỉ to hơn bọ cạp thường chút ít thôi.

ý nghĩ thứ ba là Kim Câu Độc Khiết đã sắp xuất hiện, nhưng còn thứ cỏ lá xanh cành đỏ thì sinh trưởng ở đâu mình vẫn chưa thấy?

Long Sinh đang nghĩ ngợi, thì lão đạo sĩ đã khẽ mở cái nắp hộp kia lên.

Lão đạo sĩ thò tay vào trong hộp bóc ra một con bọ cạp chỉ dài năm thước, mình nó đỏ sẫm, đuôi màu vàng và nhất là người mềm nhũn như sắp chết vậy, đuôi cũng không thấy cong lên. Nếu không đích mắt trông thấy lão đạo sĩ coi nó như một vật báu thì Long Sinh thể nào cũng tưởng là một con bọ cạp sắp chết.

Lão đạo sĩ lấy con bọ cạp thoi thóp đó ra để ngay lên trên đầu con mối mà y đang cười.

Lạ thực, con mối đỏ như máu nọ hung ác biết bao, lúc này lại có vẻ rất sợ sệt, mình nó cứ run lẩy bẩy hoài.

Lão đạo sĩ tóc đỏ lạnh lùng nhìn ba đạo sĩ áo đỏ quát hỏi:

-Thiên Lô, tiên thảo của khiết Vương đâu?

Một tay đạo sĩ mặt mũi xanh như lá cung kính lấy một tàu lá xanh biếc to bằng bàn tay người ta, rất cẩn thận úp lên mình của Khiết Vương,

Tình cảnh đó lại khiến Long Sinh hiểu rõ mình đã đoán không sai bốn tên đệ tử của lão đạo sĩ tóc đỏ quả là Thiên Phong, Thiên Vân, Thiên Lô và Thiên Vũ thực và cái là xanh biếc như bàn tay ấy mà lão đạo sĩ gọi là tiên thảo của Khiết Vương chính là thứ cây xanh cành đỏ mà mình đang định tìm kiếm.

Long Sinh chưa nghĩ xong, thì chuyện lạ đã xuất hiện ra ngay, chỉ trong nháy mắt, cái lá xanh úp ở trên người con bọ cạp đã biến mất, chẳng thấy con bọ cạp có động tác ăn hay nuốt gì cả hình như tàu lá ấy bị chất độc của nó làm tan thành nước, rồi hút cả vào trong người nó vậy.

Không những tàu lá của thứ cỏ đó biến mất, mà mình mẩy Khiết Vương có sự biến đổi rất kỳ lạ.

Khiết Vương vốn dĩ màu đỏ sẫm bây giờ đã biến thành màu đỏ hồng, cái đuôi mềm nhũn của nó đã ngừng lên và đang là màu vàng sẫm bỗng đổi thành màu vàng kim chói lọi.

Một lát sau, mình mẩy con Khiết Vương ấy đã biến thành màu đỏ tươi và trong suốt như thủy tinh vậy, còn cái đuôi của nó thì biến thành màu vàng khè, không khác gì làm bằng vàng thật vậy.

Bây giờ mới tỏ oai phong của Khiết Vương như thế nào, đuôi nó bỗng vểnh cao lên, hai mắt tia ra những ánh sáng chói lọi như hai ngọn đèn ló nó bò đi bò lại trên đầu con mối, trông thần thái của nó quả thực hung ác rùng rợn.

Con mới đổ như máu hoảng sợ đến mất hết hồn vía cứ nằm yên ở trên mặt đất không dám cử động chút nào.

Một luồng gió thổi qua, áo bào của tên đạo sĩ tóc đỏ cũng bị thổi tung lên. Long Sinh ngẫu nhiên nhìn về phía lão đạo sĩ, phải giật mình kinh hoàng, vì lúc này ông ta mới trông thấy rõ, lão đạo sĩ tóc đỏ và là Bái Khiết giáo chủ đó, hai chân lại bị cụt từ đầu gối trở xuống.

Thấy hai chân của đạo sĩ bị cụt, Long Sinh sức nhớ câu truyện xảy ra hồi ba mươi năm về trước.

Long Sinh vội vận thần công lên làm cho sợi dây giao trối quanh mình gần đứt, rồi mới vận khí từ đờn điền lên thốt ra tiếng cười như trăm vạn cái trống cùng bị khua động một lúc khiến vách núi và cả sơn động gần đó cũng phải rung động như sắp đổ vỡ vậy.

Lão đạo sĩ tóc đỏ đang định bỏ con Kim Câu Khiết Vương bay tới chỗ cột đá để hưởng dụng cái mồi mà chúng dùng để tế lễ, thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười của Long Sinh nổi lên như sấm động y đưa mắt nhìn vào cột đá mà lên tiếng hỏi:

-Người đang ở trên cột đá kia là ai thế?

Vấn đề cho cái khăn đỏ phủ mặt, Long Sinh vừa cười vừa đáp:

-Tiết lão ngũ, không nhận ra tiếng cười của lão phu hay sao? Thực không ngờ lão quái vật bị cụt hai chân mà lại chạy tới Bách Hoa Đàm ở Ngũ Độc Cốc làm Bái Khiết giáo chủ thế? Còn bộ tóc của lão quái vật tại ao lại biến thành đỏ như vậy?

Bái Khiết giáo chủ mà Long Sinh gọi y là Tiết lão ngũ nghe nói vừa kinh hãi vừa mừng rỡ thất thanh hỏi:

-Chả lẽ người ở trên cột đó là Phạm Long Sinh huynh đã cách biệt Tiết Triệu Khôi này ba mươi năm nay đây chăng? Thiên Vũ con mau ra cỡi trối cho sư bá đi.

Thiên Vũ đạo nhân cau mày lại khẽ nói với Triệu Khôi rằng:

-Thưa giáo chủ, Khiết Vương đã nổi oai rồi, nếu không có vật gì để tế, chỉ e...

Y vừa nói tới đó thì Long Sinh đã cười như điên như khùng và đỡ lời:

-Tiết lão ngũ, việc gì mà phải bảo tên đồ đệ bửu bối ấy cỡi trối cho mỗ làm gì. Cách biệt ba mươi năm. Phạm Long Sinh cũng không đến nỗi để phụ mất thời gian khá dài ấy, sợi gân dao này thì khi nào trối nổi mỗ cơ chứ?

Nói tới đó, ông ta lại vận thêm chân khí lên sợi gân dao trối quanh người ông ta, đã đứt ra từng khúc, như bị dao cắt vậy.

Ngờ đâu lúc ấy con Khiết Vương đang đậu ở trên đầu con mối đỏ bay vù lên.

Con Khiết Vương vừa bay lên, Bái Khiết giáo chủ Tiết Triệu Khôi đã hoảng sợ mà quát bảo Long Sinh rằng:

-Phạm huynh mau vứt bỏ cái khăn đỏ che mặt xuống...

Y chưa kịp nói hết câu thì thảm kịch đã xảy ra liền.

Thì ra Long Sinh có biết đâu những cấm kỵ của Bái Khiết giáo, vừa làm đứt sợi gân dao xong ông ta đã lấy cái khăn đỏ xuống và cười ha hả với giọng rất quái dị nói:

-Thiên Vũ hiền điệt, Phạm sư bá đã làm cô dâu nửa ngày trời rồi, cô dâu xấu xí đã để cho người ta trông thấy mặt, thì chả cần phải dùng cái khăn nhiễu này làm chi nữa, Thôi, trả cho hiền điệt đây!

Ông ta vừa nói vừa ném cái khăn đỏ ấy vào Thiên Vũ đạo nhân.

Khi Triệu Khôi lên tiếng quát bảo, thì Long Sinh đã ném cái khăn rồi, động tác của ông ta lại còn nhanh hơn lời nói của Bái Khiết giáo chủ cho nên Bái Khiết giáo chủ chưa dứt lời, thì cái khăn đã úp chụp lên đầu của Thiên Vũ.

Long Sinh tính rất khôi hài, lại dùng thủ pháp đặc biệt, cái khăn đỏ vốn dĩ cuộn tròn bay ra, nhưng khi đến đầu của Thiên Vũ lại đột nhiên tản ra, cũng như lúc Thiên Vũ dùng cái khăn đỏ đối phó với ông ta vậy, úp chụp cả lên đầu lẫn mặt luôn.

Lúc ấy con Kim Câu Khiết Vương vừa bay tới đầu Long Sinh thì thấy đầu của ông ta không có khăn đỏ nữa, trái lại chiếc khăn đỏ lại bay sang đầu Thiên Vũ và nó liền bay theo sang và đậu vào ngay chiếc khăn đỏ đang trùm lên đầu Thiên Vũ luôn.

Triệu Khôi cất tiếng kêu rất bi đát, rồi cùng Thiên Phong, Thiên Vân và Thiên Lô ba đạo nhân vội giơ tay áo lên che lấy mặt không dám nhìn nữa.

Lúc này Long Sinh mới vỡ lẽ, muốn nhảy lại cứu Thiên Vũ đạo nhân bị mình đùa rỡ mà sắp mang họa thảm khốc.

Nhưng người của ông ta vừa kịp nhảy lên, thì đã thấy một bóng người mặt áo bào vàng cười ở trên mình con mối đỏ phi tới nghênh đón, tay xua lia lịa, mồm thì vội nói:

-Phạm huynh không hiểu luật lệ của Bái Khiết giáo của chúng tôi, xin chớ có nhúng tay vào!

Long Sinh biết bạn già năm xưa hai chân đã bị cụt không tiện đi lại, vội giơ hai tay ra ấm lấy Triệu Khôi.

Chỉ trong nháy mắt người của Thiên Vũ đạo nhân đã mất tích chỉ còn lại cái áo bào đỏ với chiếc khăn lụa đỏ ngậm ở trong đồng nước vàng thôi.

Tất nhiên con Kim Câu Khiết Vương cũng ở trong vũng nước vàng ấy, nhưng lúc này nó đã mất hết hung oai và dần dần biến trở lại trạng thái uể oải như sắp chết giống như lúc Triệu Khôi mới đem nó ở trong cái hộp vàng nhỏ ra vậy.

Triệu Khôi cau mày lại, giơ tay khẽ phát một cái. Thiên Lô đạo nhân liền dùng một cái kim dài gấp con Khiết Vương bỏ vào trong cái hộp vàng đây nắp lại, trao chiếc hộp đó cho Triệu Khôi xong, y liền quét dọn đồng nước vàng của Thiên Vũ đạo nhân đã hoá thành.

Thiên Phong với Thiên Vân đạo nhân thì xua đuổi con mối với chín con bò cạp lớn quay trở vào trong hang động.

Triệu Khôi thấy Long Sinh tỏ vẻ ngượng nghịu biết ông ta lỡ giết hại Thiên Vũ đạo nhân, đang hổ thẹn với mình, liền thở dài một tiếng lắc đầu nói:

-Phạm huynh, huynh là bạn cũ lâu năm của Tiết lão ngũ này, hành động đó là huynh vô tâm gây nên, Tiết lão ngũ đâu dám trách huynh. Xin huynh đừng có rầu rĩ như thế nữa, anh em chúng ta hãy ngồi xuống chuyện trò kể lại những tình hình mà chúng ta đã cách biệt bấy lâu nay.

Long Sinh khẽ đặt Triệu Khôi xuống cùng y ngồi ở trên sân đá lông mào ông ta vẫn cau lại và khẽ lên tiếng hỏi:

-Tiết lão ngũ, vì trước kia chúng ta là bạn thân với nhau, nên vừa rồi Phạm mỗ đã giết hại đồ đệ của lão ngũ xong, mà vẫn còn phải mắng lão ngũ vài câu mới được! Chẳng hay lão ngũ học ở đâu ra những tà môn ngoại đạo này, mà nuôi những vật kỳ độc như thế làm gì?

Triệu Khôi gượng cười đáp:

-Người trong võ lâm ít người luyện được võ công đến mức siêu phàm nhập thánh, ai thụ ân mà chẳng muốn báo đền, mang thù mà chả muốn phục hận? Tiết lão ngũ t ôi ẩn tích ở Miêu Cương nhờ cuốn Ngũ Độc Kinh ngẫu nhiên lượm được để dạy bảo mấy con độc vật hãn thế rồi, mới có thể trả thù tuyệt hận được.

Nghĩ đến chuyện năm xưa Long Sinh hăm hở nói:

-Tiết lão ngũ, hai đùi của bạn có phải là do bị vợ chồng Âm Dương Song Ma chặt gãy đấy không?

Triệu Khôi nghiêng răng mím môi đáp:

-Chính vợ chồng y võ công cao hơn đệ nhiều đã chặt gãy hai chân này, nếu đệ không nuôi nấng và dạy bảo được một con Kim Câu Khiết Vương kỳ độc tuyệt luân, thì làm sao địch nổi "Huyết ảnh Thần Trâm, Vô ảnh Kiếm, Tiêu Hồn Bảo Phiến, Đoạt Hồn Câu" của vợ chồng y cơ chứ?

Long Sinh nghe tới đó thở dài đỡ lời:

-Tiết lão ngũ tại sao lại không kiếm Long Sinh này? Người khác sợ vợ chồng Âm Dương Song Ma, chứ Long Sinh này vẫn muốn đấu với vợ chồng y một phen.

Triệu Khôi bẽn lễn đáp:

-Tôi bị Âm Dương Song Ma, làm nhục nhã vô cùng, rồi lại bị chặt cụt hai chân, như vậy còn mặt mũi nào tái kiếm cố nhân! Sau được một người bạn thân cứu đệ vào Miêu Cương này, nhân thế mà đệ đã luyện được cuốn Ngũ Độc Kinh, rồi lại tìm thấy nơi Bách Hoa Đàm ở Ngũ Độc Cốc rất bí hiểm này, đệ liền thu bốn đồ đệ đặt hiệu Xích Phát chân nhân tổ chức Bái Khiết giáo làm giáo chủ. Hơn ba mươi năm nay đệ đã tìm kiếm được nhiều xà trùng kỳ độc, khổ tâm dạy bảo, rồi lại ngày

đêm cầu khẩn trời đất phù hộ cho vợ chồng Thúc Độ được sống trăm tuổi để Tiết Triệu Khôi tôi gặp lại vợ chồng y.

Nghe tới đó Long Sinh gật đầu vừa cười vừa xen lời nói:

-Tiết lão ngũ, cổ nhân đã dạy:"có công mài sắt, có ngày nên kim". Trời xanh đã không phụ lòng của lão ngũ, vợ chồng Thúc Độ không những chưa chết, mà bây giờ lại tái xuất giang hồ đấy.

Triệu Khôi nghe thấy Long Sinh nói như vậy, hai mắt liền sáng ngời và nói tiếp:

-Nếu vợ chồng Thúc Độ tái xuất giang hồ, thì Tiết Triệu Khôi sẽ được toại nguyện ở trong Thiên Nam đại hội tại Ly Hồn cốc núi Dã Nhân.

Long Sinh giật mình kinh hãi vội hỏi:

-Tiết lão ngũ cũng muốn dự Thiên Nam đại hội đấy à?

Triệu Khôi gật đầu đáp:

-Cách đây không lâu, Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương ngẫu nhiên tới đây mời đệ với Bách Hoa công chúa Giáp Cốc Diệu ở dưới Thiên Nam đại hội dự minh ước của anh em chúng để cho đủ số Cửu Sát đệ đã nhận lời làm một người trong nhóm người chủ trì Thiên Nam đại hội rồi.

Long Sinh cau mày lại đỡ lời:

-Sao Tiết lão ngũ lại hồ đồ đến thế, Hoàn Vũ Cửu Sát toàn là những kẻ cực hung cực ác...

Không đợi chờ Long Sinh nói dứt, Triệu Khôi đã lắc đầu biện bạch:

-Phạm huynh, đệ không hồ đồ đâu, sở dĩ đệ nhận lời chúng là đoán chắc nếu vợ chồng Thúc Độ chưa chết, thì thế nào cũng tham dự đại hội, nhờ đó mà đệ mới có dịp may trả thù. Nếu Phạm huynh có thù với nhóm Cửu Sát, thì lão ngũ này xin làm nội ứng giúp huynh đấu với bọn chúng một phen.

Long Sinh nghe nói mới hơi an ủi, liền chỉ tay vào tóc đỏ của Triệu Khôi, mỉm cười hỏi:

-Sao đầu tóc của đệ lại biến thành đỏ như thế này?

Triệu Khôi nhìn xuống hai chân tàn phế của mình, rầu rĩ gượng cười rồi thủng thẳng đáp:

-Phạm huynh, không những Triệu Khôi là người tàn phế mà đối tượng của đệ định trả thù lại có tiếng là vô địch, cho nên đệ mới phải nghĩ ra hai môn sát thủ đặc biệt để luyện tập.

Long Sinh kêu "ồ" lên một tiếng vừa cười vừa nói tiếp:

-Mỗ thực không ngờ mớ tóc đỏ này của lão ngũ lại là một môn lợi khí phục thù khổ tâm tu luyện mới nên.

Triệu Khôi lại thở dài lắc đầu, rồi từ đầu y bay ra ba sợi tóc đỏ, ba sợi tóc ấy như ba mũi tên bay ra ngoài xa hơn ba trượng, đánh rớt luôn ba tàu lá ở trên một cây cổ thụ nơi đó.

Lá cây vừa rời khỏi cành vẫn xanh như thường, nhưng khi vừa rơi xuống đất thì bỗng biến thành vàng úa.

Hiện tượng đó tỏ rõ Triệu Khôi không những có thể tùy theo ý muốn phi tóc ra đả thương người, mà tóc của y sờ dĩ đỏ như vậy là do nhuộm một thứ thuốc độc kỳ lạ mà ra.

Long Sinh gật đầu cười và hỏi tiếp:

-Quả thực lão ngô đã tốn rất nhiều công phu và khổ công tu luyện cái trò dùng tóc để đả thương người như thế này cũng kỳ lạ lắm. Về mặt oai lực thì tóc của lão ngô cũng không kém gì Huyết ảnh Thần Trâm của Sở Lục Châu.

Triệu Khôi lại mỉm cười nói tiếp

-Lúc mới gặp tiểu đệ Phạm huynh có vẻ kinh ngạc lắm, tất nhiên là huynh tới đây không phải là định tìm tiểu đệ rồi, vậy tại sao huynh lại cam tâm mạo hiểm, tìm đến Bách Hoa đằm ở Ngũ Độc cốc này như thế?

Long Sinh mỉm cười đáp:

-Tuy mỗi tối đây không phải vì lão ngô nhưng cũng vì con Kim Câu Khiết Vương của lão ngô đã lắm khổ tâm nuôi nấng dạy bảo bấy lâu nay.

Trong lòng kinh ngạc, Triệu Khôi ngơ ngác hỏi:

-Con Kim Câu Khiết Vương hung độc vô cùng, trừ phi phải biết cách khắc chế nó, và phải biết rõ tính nết của nó, thì mới có thể vận dụng. Bằng không chỉ e...

Không đợi chờ Triệu Khôi nói dứt lời Long Sinh đã lắc đầu vừa cười vừa đáp:

-Tiết lão ngô khỏi cần phải lo âu như thế vội, mỗi có định lấy con Kim Câu Khiết Vương của lão ngô đâu, mỗi chỉ muốn lấy một chút nọc độc của nó với một tàu lá của cây cỏ lá xah cành đỏ đấy thôi.

Triệu Khôi thất cười hỏi lại:

-Nếu Phạm huynh chỉ lấy nọc độc của con bò cạp với tàu lá của cây cỏ ấy, thì sẵn sàng lắm, tiểu đệ xin tặng huynh ngay. Nhưng không hiểu huynh muốn lấy hai thứ ấy dùng làm gì?

Long Sinh bèn kể chuyện Mộ Dung Băng bị Thúc Độ dùng thủ đoạn "Điên Đảo Âm Dương Triệt Mạch" điếm vào yếu huyết cam, sau lại bị Lưu Vân Tiên tử chưởng môn phái Điểm Thương ra tay giải cứu bừa, nên khiến cho Mộ Dung Băng bị thương nặng thêm, vì thế nàng bị câm hẳn, khó mà cứu chữa lại được kể cho Triệu Khôi nghe.

Nói xong, ông ta còn mỉm cười nói tiếp:

-Mỗi đã đọc một cuốn quái thư, tên là Kỳ bệnh Kỳ y nên mới biết cổ họng của Mộ Dung Băng hiện thời đã kết một tấm màng có lẽ lúc này chính Thúc Độ đích thân ra tay, cũng khó mà chữa nổi cho nàng ta được. Vậy chỉ có một cách là dùng lá cây Lục Diệp Hồng Tính Thảo bọc lấy nọc độc của con Kim Câu Độc Khiết rồi bảo Mộ Dung cô nướng nuốt xuống cổ. Nhưng chỉ nuốt tới cuống họng thôi chứ đừng

nuốt xuống bụng rồi do mỡ nghênh tỵ công lực cách thể ra tay như vậy mới có thể phá nổi cái màng ở chỗ cuống họng của cô ta.

Triệu Khôi nghe tới đó vỗ tay vừa cười vừa đỡ lời:

-Cách này hay thực, nọc độc của con Khiết Vương mà dùng lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo bọc lại như vậy sức giết người đã mất hẳn, lại thêm thần công tuyệt thế của Phạm huynh giúp vào, thì thể nào cũng chữa khỏi cho Mộ Dung cô nương, giọng nói của cô ta cũng sẽ được khôi phục như thường ngay.

Long Sinh chìa tay ra vừa cười vừa nói tiếp:

-Tiết lão ngũ không nên chỉ tán thành suông mỡ như thế, mà phải tặng cho mỡ hai vật đó thì mỡ mới có thể cứu chữa Mộ Dung cô nương được.

Triệu Khôi vừa cười vừa gật đầu đáp:

-Phần vì Phạm huynh là bạn cũ lâu năm của đệ phần thứ hai Mộ Dung cô nương bị Dương Thúc Độ ám hại, tức là cùng chung một kẻ thù với đệ, cho nên Tiết Triệu Khôi này không những tặng nòng nọc độc của con bò cạp với cái lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo mà lại còn muốn biếu thêm cô ta một bảo vật nữa.

Long Sinh cười giọng quái dị và đỡ lời:

-Bây giờ Tiết lão ngũ đã là giáo chủ của một giáo phái, nên tính nết cũng đường hoàng hơn trước nhiều. Nhưng lão phải biết Mộ Dung cô nương là một bông hoa kỳ lạ hẳn thế, có thể ngạo thị võ lâm và lại có liên can rất mật thiết với mỡ, mà nếu tặng vật thật quý chứ vật thường thì đừng có cho cô ta.

Triệu Khôi nghe nói mỉm cười, thò tay vào túi lấy một con bò cạp bằng ngọc xanh biếc dài chừng nửa thước ra cho Long Sinh mà hỏi rằng:

-Phạm huynh thử xem con bò cạp bằng ngọc này có được không?

Long Sinh thất cười đáp:

-Thực là Bái Khiết giáo chủ danh bất hư truyền, sao ngoài con độc khiết hẳn thế đang nuôi ra, lão ngũ lấy ở đâu ra được con Ngọc Khiết Tử này thế?

Nói xong, ông ta đỡ lấy con bò cạp ngọc ấy xem xét hồi lâu.

Triệu Khôi mỉm cười đáp:

-Con Thuý Lục Ngọc Khiết này là sau khi đệ vào ở Ngũ Độc Cốc ngẫu nhiên đánh vỡ một tảng đá lớn, rồi phát hiện nó ở trong tảng đá ấy, nên bản thân của nó ngoạn chất ngọc quý báu ra, lại còn có diệu dụng khác nữa. Tiếc thay Triệu Khôi tôi là người kiến thức ít ỏi không hay biết gì, nhưng tặng nó cho Mộ Dung cô nương để làm một trò chơi cũng có thể được.

Long Sinh cầm lấy con bò cạp bằng ngọc xanh lên xem thấy nó là một thứ ngọc vừa trong vừa ấm áp và khắp mình mẩy nó lại có những phù hiệu kỳ quái, hình như những văn tự cổ, mới biết lời nói của Triệu Khôi không sai, quả thực nó còn có diệu dụng khác. Nhưng văn tự ở trên người con bò cạp ấy không phải là chữ Triện của Hán văn và cũng không phải là chữ Phạn của người Tây Tạng, Long Sinh xưa

nay vẫn tự phụ là người học rộng tài cao và đã đọc nhiều sách rồi, mà cũng trở mắt lác đầu, chịu không sao biết rõ được.

Triệu Khôi thấy Long Sinh không hiểu rõ những chữ trên người con bò cạp ngọc liền mỉm cười hỏi:

-Phạm huynh cả văn lẫn võ đều cao minh hơn đệ trăm phần chẳng hay huynh có hiểu biết được ý nghĩa của những văn tự kỳ dị ấy không?

Long Sinh lác đầu đáp:

-Tiết lão ngô không nên khách sáo như vậy, mỗ với lão ngô cũng như nhau, có mắt mà như mù, không sao biết rõ những chữ đó nói gì. Nhưng con bò cạp ngọc này quả không phải là vật thường tục, mỗ xin đại diện Mộ Dung cô nương cảm ơn lão ngô trước.

Nói xong ông ta bỏ ngay con bò cạp ngọc vào túi, nhưng lại chợt nghĩ tới một việc liền ngạc nhiên hỏi tiếp:

-Tiết lão ngô đã nhận lời Uất Trì Cảnh với Đinh Ngọc Sương gia nhập minh ước của Hoàn Vũ Cửu Sát, thế sao không đi Ly Hồn cốc ngay? Lão ngô nên biết ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội sắp tới nơi rồi.

Triệu Khôi giơ tay lên gỡ mái tóc đỏ mặt lộ vẻ râu rĩ cau mày lại gượng cười đáp:

-Tiểu đệ tự biết ngày hội kỳ của Thiên Nam đại hội đã sắp tới nhưng đi Ly Hồn cốc hay không đệ vẫn chưa quyết định hẳn.

Thấy đạo sĩ nói như vậy, Long Sinh thắc mắc không hiểu vội hỏi tiếp:

-Tiết lão ngô đã định đi tới đó để gặp vợ chồng Thúc Độ, trả mối thù năm xưa. Sao bây giờ lại bỗng dưng có ý định không muốn đi như thế?

Triệu Khôi vẻ mặt râu rĩ, cúi đầu xuống thủng thủng đáp:

-Đệ có chút hãi sợ.

Long Sinh giơ tay vỗ vai Triệu Khôi cười ha hả nói tiếp:

-Tiết lão ngô đừng có hãi sợ gì hết. Vợ chồng Âm Dương Song Ma tiếng hung ác tuy lớn, võ học tuy cao siêu thực, nhưng Phạm Long Sinh này thế nào cũng...

Triệu Khôi vội xoa tay và đỡ lời:

-Phạm huynh hiểu nhầm rồi, đệ không phải sợ vợ chồng Thúc Độ với Lục Châu đâu.

Long Sinh càng ngạc nhiên thêm nhìn Triệu Khôi hỏi tiếp:

-Tiết lão ngô không sợ vợ chồng Song Ma thì sợ ai? Theo sự nhận xét của mỗ thì trên võ lâm có lẽ chưa ai hung ác bằng vợ chồng chúng cả.

Triệu Khôi giơ tay chỉ lên phía trên, vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

-Đệ chỉ sợ trời xanh oai linh hiển hách kia thôi.

Kêu "ủa" một tiếng, Long Sinh cau mày lại hỏi tiếp:

-Tiết lão ngũ muốn trả mối thù chặt cụt hai chân như thế, không phải là việc ác độc gì cả. Vợ chồng Âm Dương Song Ma là những kẻ mang đầy tội ác, giờ giết chúng mới là thuận lòng trời, như vậy lão ngũ còn sợ gì ông trời như thế?

Triệu Khôi lắc đầu thở dài mặt lộ vẻ hổ thẹn, rồi khẽ đáp:

-Phạm huynh chưa biết đầy thôi, đệ nuôi những con độc vật này, cứ phải dùng thịt và máu của những người sống để dinh dưỡng chúng, bấy nhiêu năm nay đệ đã gây ra không biết bao nhiêu là tội nghiệp. Huống hồ năm xưa lúc mới nuôi chúng, đệ đã nhỏ huyết thề độc trước trời đất rồi!

-Lão ngũ đã thề những gì?

-Đệ đã thề không tái xuất Ngũ Độc cốc, hễ ra khỏi sơn cốc này là sẽ bị tan nạn thảm khốc.

Long Sinh nghe Triệu Khôi nói xong chỉ cau mày lại chứ không khuyên đi núi Dã Nhân kiếm Âm Dương Song Ma để trả thù tuyệt hận nữa.

Triệu Khôi trợn to đôi mắt lên, đôi ngươi sáng như hai ngọn đèn cười như điên như khùng nói tiếp:

-Phạm huynh, trước khi gặp huynh, tiểu đệ hã còn do dự không biết có nên đi dự đại hội Thiên Nam hay không. Nhưng bây giờ tiểu đệ đã quyết định rồi.

Đưa mắt nhìn y, Long Sinh mỉm cười hỏi:

-Tiết lão ngũ đã quyết định chưa? Có đi hay không?

Triệu Khôi cười như điên như khùng lớn tiếng đáp:

-Vất vả ba mươi năm trời ăn lông ở lỗ như thế này để làm gì? Tất nhiên Triệu Khôi phải đi dự Thiên Nam đại hội, để giết chết vợ chồng Song Ma trả thù tiết hận chứ.

Long Sinh lại hỏi:

-Thế lão ngũ không sợ phạm lời thề bị trừng phạt hay sao?

Triệu Khôi có vẻ hổ thẹn khẽ đáp:

-Bấy nhiêu năm nay tuy đệ ẩn núp ở trong cốc này, nhưng tự biết đã gây nên rất nhiều tội nghiệp. Cho nên đệ không sợ trời bổng phạt mình, chỉ sợ sau khi bị trời phạt, không sao trả thù được Thúc Độ với Lục Châu thì dù có chết ở dưới chín suối cũng không sao nhắm mắt được.

Mấp máy môi, Long Sinh đang định lên tiếng nói tiếp thì Triệu Khôi đã gượng cười đỡ lời:

-Nay đã được gặp Phạm huynh, thì tất nhiên đệ phải quyết định cam tâm phạm lời thề mà ra khỏi sơn cốc. Nếu oai trời hiển hách mà báo ứng ngay tức thì, thì xin Phạm huynh thay mặt đệ, hoàn thành cuộc báo thù tuyệt hận ấy.

Long Sinh gật đầu đáp:

-Lão ngũ cứ yên tâm, nếu tất cả đúng như lời lão ngũ vừa nói thì Long Sinh thề phải diệt được Âm Dương Song Ma để lão ngũ ở dưới chín suối được an tâm.

Triệu Khôi trợn ngược đôi lông mày lên, cười ha hả nói tiếp:

-Phạm huynh đã hứa như vậy, Tiết Triệu Khôi tôi không còn lo âu gì nữa!

Nói xong y hướng vào trong hang động lớn tiếng kêu gọi:

-Thiên Lô con lấy hai tàu lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo và một viên Khiết Vương Độc Đơn ra cho sư phụ.

Thiên Lô đạo nhân vâng lời liền đem hai vật đó đưa ra cho Triệu Khôi ngay.

Triệu Khôi lấy độc đơn với hai tàu lá cỏ, rồi nói với Thiên Lô đạo nhân rằng:

-Thiên Lô đồ nhi, mau đi bảo Thiên Phong, Thiên Vân hay là sư phụ đã quyết tâm ra khỏi sơn cốc, mấy sư huynh đệ phải chuẩn bị hết thủy đến cuối giờ Thân đầu giờ Dậu, sẽ phá thủng vách núi ở sau hang động.

Thiên Lô đạo nhân nghe nói hớn hở vô cùng, vâng lời rút lui ngay.

Triệu Khôi đưa viên Khiết Vương độc to bằng trái ngô đồng màu xanh biếc với một tàu lá Lục Diệp Hồng Tính Thảo cho Phạm Long Sinh rồi y lại móc túi lấy cái hộp vàng đựng con Kim Câu Khiết Vương ra và từ từ mở nắp hộp lên.

Long Sinh đưa mắt nhìn trộm, thấy con Kim Câu Khiết Vương vừa rồi dừng mãnh hung ác khôn tả, mà bây giờ như là chết cứng nằm yên ở trong hộp không cử động gì hết.

Triệu Khôi mở nắp hộp ra xong, liền phủ tàu lá xanh cuống đỏ úp lên người con bò cạp chúa kia.

Vì đã được trông thấy động tác ấy rồi, Long Sinh liền thất thanh hỏi:

-Tiết lão ngũ làm như thế để làm gì? Phủ tàu lá lên mình nó như vậy, có phải muốn nó lại nổi hung tác oai tác quái như hồi nãy phải không?

Đậy nắp hộp lại, cài cái móc vàng bên ngoài hẳn hoi. Triệu Khôi gật đầu, vừa cười vừa đáp:

-Phạm huynh nói không sai, sau khi phủ tàu lá đó lên mình nó rồi, chỉ một lát nữa là Kim Câu Khiết Vương sẽ nổi hung oai lên và phải cho nó hút no máu và tinh lữ của người thì nó mới lại say sưa ngủ kỹ. Nhưng trước khi chưa mở nắp hộp này ra, thì không bao giờ nó giở được oai phong ra cả.

Nói xong, y cung kính đưa cái hộp vàng ấy cho Long Sinh ngay.

-----oOo-----